

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΠΕΦ ΣΑΣ ΕΥΧΕΤΑΙ ΚΑΛΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Φως που πατεί χαρούμενο τον Άδη και το Χάρο

"...Δός μοι τούτον τὸν ξένον, τὸν ἐκ βρέφους ὡς ξένον ξενωθέντα ἐν κόσμῳ. Δός μοι τούτον τὸν ξένον, ὃν ὁμόφυλοι μισούντες θανατοῦσιν ὡς ξένον. Δός μοι τούτον τὸν ξένον, ὃν ξενίζομαι βλέπων τοῦ θανάτου τὸ ξένον. Δός μοι τούτον τὸν ξένον, ὅστις οἶδε ξενίζειν τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ξένους. Δός μοι τούτον τὸν ξένον, ὃν Ἑβραῖοι τῷ φθόνῳ ἀπεξένωσαν κόσμῳ. Δός μοι τούτον τὸν ξένον, ἵνα κρύψω ἐν τάφῳ, ὃς ὡς ξένος, οὐκ ἔχει τὴν κεφαλὴν τοῦ κλίνῃ..."

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΡΝΑΛΗΣ

«Ἡ Μάνα του Χριστοῦ» (ἀπόσπασμα)

.....
Κατεβάζω στα μάτια τη μάβρην ομπόλια,
για να πάψει κι ο νους με τα μάτια να βλέπει...
Ξεφαντώνουν τ' αηδόνια στα γύρο περβόλια,
λειμόνιας σε κυκλώνει λεπτή μοσκοβόλια.

Φέβγεις πάνου στην άνοιξη, γιε μου καλέ μου,
Ανοιξή μου γλυκιά, γυρισμό που δεν έχεις.
Η ομορφιά σου βασίλεψε κίτρινη, γιέ μου,
δε μιλάς, δεν κοιτάς, πώς μαδιέμαι, γλυκέ μου!

Καθώς, κλαίει, σαν της παίρνουν το τέκνο, η δαμάλα,
ξεφωνίζω και νόημα δεν έχουν τα λόγια.
Στύλωσέ μου τα δυο σου τα μάτια μεγάλα:
τρέχουν αίμα τ' αστήθια, που βύζαξες γάλα

Πώς αδύναμη στάθηκε τόσο η καρδιά σου
στα λαμπρά Γεροσόλυμα Καίσαρας να μπεις!
Αν τα πλήθη αλαλάζανε ξόφρυνα (αλιά σου!)
δεν ήξεραν ακόμα ούτε ποιο τ' όνομά σου!

Κει στο πλάγι δαγκάναν οι οχτροί σου τα χείλη...
Δολερά ξεσηκώσανε τ' άγνωμα πλήθη
κι όσο η γήλιος να πέσει και νάρθει το δέιλι,
το σταβρό σου καρφώσαν οι οχτροί σου κ' οι φίλοι.

Μα γιατί να σταθείς να σε πιάσουν! Κι ακόμα,
σα ρωτήσανε: "Ποιος ο Χριστός;" τι πες "Να με!"
Αχ! δεν ξέρει, τι λέει το πικρό μου το στόμα!
Τριάντα χρόνια παιδί μου δε σ' έμαθ' ακόμα!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

«Στην Άγι Αναστασία»

Ὁ ἱερεὺς ἔβαλεν εὐλογητὸν εἰς τὸ ὕπαιθρον, φορέσας
μαῦρον ἐπιτραχήλι, καὶ ἤρχισε ν' ἀναγινώσκη τὴν
παννυχίδα καὶ τὸ Κύματι θαλάσσης, ὅλα διαβαστά. Εἶτα
ἀνάψας ἐντὸς τοῦ θυμιατοῦ μοσχολίβανον, ἔθυμιασε
τοὺς παρεστώτας ὅλους, καὶ ποιήσας ἀπόλυσιν, ἔβγαλε
τὸ μαῦρον ἐπιτραχήλι, ἐφόρεσεν ἄλλο ἰόχρουν
μεταξωτὸν καὶ λευκὸν φαιλόνιον (ὅλα αὐτὰ τὰ ἐξήγαγεν
ἀπὸ τὸ δισάκκιον τὸ περικλεῖον τὰ ἱερά του), καὶ ἀνάψας
λαμπάδα, στραφεῖς πρὸς τὸν λαόν, ἤρχισε νὰ ψάλλῃ
μελωδικῶς τὸ Δεῦτε λάβετε φῶς, μεθ' ὃ ἔψαλε, Τὴν
Ἀνάστασίν σου, Χριστὲ Σωτήρ.

Καὶ ἀφοῦ ἤναψαν τὰς λαμπάδας ὅλοι, ἀναγνοὺς τὸ
Εὐαγγέλιον, καὶ δοξάσας τὴν Ἁγίαν Τριάδα, ἤρχισε
μεγάλῃ καὶ βροντώδει τῇ φωνῇ νὰ ψάλλῃ τὸ Χριστὸς
ἀνέστη, ἀντιψάλλοντος καὶ τοῦ υἱοῦ του, παιδίου
δωδεκαετοῦς, ὅστις τὸν εἶχε συνοδεύσει ὡς
συλλειτουργὸς εἰς τὴν ἐκδρομὴν. Ὡραία δὲ καὶ γλυκεῖα
ἦτο ἡ σκηνή, ἐντὸς τοῦ ἐρειπίου ἐκείνου, τοῦ
μεγαλομαρμάρου καὶ ἐπιβλητικοῦ εἰς τὴν ὄψιν,

ἀγλαϊζομένου ἀπὸ τὸ τρέμον, ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς αὔρας τῆς
νυκτερινῆς, φῶς πεντήκοντα λαμπάδων, σκηνῆ φωτεινῇ καὶ
σκιερά, διαυγῆς καὶ μυστηριώδης, ἐν μέσῳ γιγαντιαίων δρυῶν
ὑψουσῶν ὑπερηφάνους τοὺς εἰς διαδήματα κορυφουμένους
κρῆταιους κλῶνας, μὲ τὰ φρίσσοντα φύλλα μαρμαίροντα ὡς
χρυσαῖ φολίδες, ὑπὸ τὴν λαμπηδόνα τῶν πυρσῶν, μὲ σκιάς
καὶ σκοτεινὰ κενὰ ἐν μέσῳ τῶν κλάδων, ὅπου ἐφάνταζέτο τις
ἐλλοχεύοντα ἀόρατα πνεύματα, ὑπάρξαντα πάλαι ποτέ,
Δρυάδες εὐσωμοὶ καὶ Ὀρεσιτιάδες ραδιναί, ἐλευθέρως
ἀνάσσουσαι ἀνὰ τοὺς πυκνοὺς δρυμῶνας, καὶ σήμερον
μεταμορφωθεῖσαι εἰς νυκτερινὰ τελώνια, καὶ μὴ τολμῶσαι νὰ
προβάλλωσιν εἰς τὸ φῶς τῶν ἀναστασίμων λαμπάδων
ἀναθαρρήσασαι πρὸς καιρὸν ἐκ τῆς φυγαδεύσεως τοῦ
χριστιανικοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοῦ καλλιμαρμάρου ἰδρυματος, καὶ
τώρα μετὰ θάμβους βλέπουσαι τὴν ἀναζωπύρησιν τῶν
πασχαλίων πυρσῶν καὶ ὀσφραϊνόμεναι τὴν ὄσμην τοῦ
χριστιανικοῦ μοσχολιβάνου εἰς τὰ βάθη τοῦ δρυμῶνος.

Τὸ ἐπ' ἐμοί, ἐνόσφ ζω καὶ ἀναπνέω καὶ σωφρονῶ, δὲν θὰ παύσω πάντοτε, ...νὰ ὑμῶ μετὰ λατρείας τὸν Χριστὸν
μον, νὰ περιγράψω μετ' ἔρωτος τὴν φύσιν καὶ νὰ ζωγραφῶ μετὰ στοργῆς τὰ γνήσια ἑλληνικὰ ἦθη. Ἐὰν
ἐπιλάθωμαί σου, Ἱερουσαλήμ, ἐπιλησθεῖ ἡ δεξιὰ μου, κολληθεῖ ἡ γλῶσσά μου τῷ λάρυγγί μου, ἐὰν οὐ μὴ σου
μνησθῶ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ. «Ὁ λαμπριατικὸς ψάλτης»